

СЛОВО АУТОРА

Поштоване даме и господо, колегинице и колеге,
драги пријатељи,

У нашој земљи је установљен обичај да се у оваквим приликама на крају пружи могућност и аутору дјела да и он нешто каже. Иако, нијесам поборник такве праксе, тешко сам могао избјећи ово, деликатно, установљено неписано правило понашања.

Размишљајући о томе шта треба да обухвати моја ријеч, учинило ми се да је најважније да свима вама захвалим на томе што сте својим присуством одали изузетно поштовање и признање Историјском институту Црне Горе, инспиратору и приређивачу дјела о коме је вечарас било говора, као и Новинском јавном предузећу "Побједа", које је ову књигу уврстило у поодавно припремљени научни корпус - ИСТОРИЈА ЦРНЕ ГОРЕ. А мени као аутору књиге указали сте почаст коју човјек мог позива доживљава као један од највећих облика признања. Кад сам уочио да се међу вама налазе, поред многих истакнутих научних, културних, политичких и народних првака ове земље и тројица најистакнутијих државника Црне Горе, морам рећи да ме обузело осјећање збуњености, које сваког нормалног човјека мог занимања може да узнемири. Да ли сам све ово заслужио - питање је које ми се само по себи намеће?! Усуђујем се рећи ово је један од тренутака у коме се и човјек јачих нерава не би могао спокојно понашати.

Због тога вам свима благодарим што сте вечерашњим учешћем на овом скупу исказали и мени поштовање и признање, чега ћу се присјећати до умрле уре!

Не могу пропустити прилику да не изразим посебну захвалност директору Историјског института у Подгорици, професору др Ђорђу Борозану као и магистру Радоици Лубурићу, директору "Побједе", угледним историчарима ове земље, и на одржаним бесједама о мојој књизи, а исто тако рецензентима проф. др Браниславу Ковачевићу и др Радоју Пајовићу, истакнутим историчарима - на саопштеним рецензијама. Оба-

везан сам да такву захвалност искажем и цијењеном министру у влади Црне Горе, угледном истраживачу, академику и професору др Слободану Бацковићу на ласкавом суду о мојој књизи.

Не могу пропустити овакав моменат а да не саопштим хвалу колеги, пријатељу и другу Маријану - Машу Миљићу, који је с посебном пажњом лекторисао мој рукопис, како он само зна и умије, а госпођи Соњи Сушањ на напору да тако спремљен рукопис технички припреми и обликује.

Увјерен сам да ћу се Историчком институту најбоље и најпотпуније одужити ако узем активно учешће у припремама за Пету и Шесту књигу - *Историје Црне Горе*. А како данас судим, Пета књига треба да обухвати историјско раздобље Црне Горе од Берлинског конгреса до доношења Првог Црногорског устава 1905. године, кад земља започиње свој модерни страначки и парламентарни живот. Шеста би обухватила, такође, сложено историјско раздобље од 1905. до краја Првог свјетског рата, док би Седмој остало најсложеније и најпротивурјечније вријеме - од краја Првог свјетског рата до данас.

Дубоко сам убијеђен да Исторички институт и његови сарадници располажу научним и стручним капацитетом и снагом довољном да ове три књиге приведу крају и тиме испуне очекивања изражена на скуповима кад је прије неколико деценија доношена одлука о формирању *Редакције* за Историју Црне Горе.

Било би неколегијално с моје стране ако не бих искористио овај моменат и саопштио чињеницу да је прије неколико деценија у припремама рукописа за *Историју Црне Горе* узело учешће десетак најугледнијих југословенских историчара. Међу њима неки спадају у ред великана историјске науке. Осим Симе Ћирковића, исто тако великана српске историографије, и Војислава Кораћа, еминентног историчара умјетности, нико није међу живима. Стога са ове трибине хоћу да се дубоко поклоним успомени на преминуле ауторе прва три тома *Историје Црне Горе*.

Свим присутнима се још једанпут захваљујем на томе што су учешће на овом скупу, који ми је одао почаст што се може доживјети само једанпут.

Хвала вам!

Академик Бранко Павићевић